

Rom 9, 6

6: Men det er ikke så å forstå at Guds ord har vært uten virkning. For ikke alle som stammer fra Israel, er virkelig Israel.

Her vil Paulus ha sagt: Nå har jeg utøst min dype sorg over Israel. Dermed har jeg latt dere forstå at jeg mener de ikke er frelst. Men dermed mener jeg ikke at Guds ord og løfter til dette folket er trukket tilbake eller ugyldige. Det er ikke snakk om at Gud på sin side ikke står fast ved sin pakt. Langt ifra! Gud er så visst trofast. Hans ord er sanne og urokkelige (konf. kap. 3: 3, 4 Mos 23: 19, 2Tim 2: 13). Hans gamle paktsfolk, hvis en taler om flertallet i folket, er riktignok ikke frelst. Men det kommer av at Guds løfter om frelse aldri ble gitt til hele det folk som nedstammer fra Israel. Men bare til dem som er sanne israelitter. Løftene gjaldt bare dem som er israelitter både i ånden og i hele sitt liv. Men alle som stammer fra Israel er jo ikke israelitter.

Stamfaren deres, Israel, var ikke bare kjøtt og blod. Han var også et åndelig menneske. Han var en som var blitt knust, og ved troen et frelst og omskapt menneske. Og slik er også de sanne israelittene. De er ikke bare av Israels kjøtt og blod, men også av Israels ånd. De er hans barn i sitt innvortes menneske. Dette hadde Paulus berørt allerede i det andre kapitlet. Der sa han: "Rett jøde er ikke den som er det i det ytre, og den egentlige omskjærelse er ikke den som er gjort i det ytre, på kjødet. Men den er i sannhet jøde, som er det i menneskets skjulte indre. Og sann omskjærelse er hjertets omskjærelse, i Ånden (gjenfødelse ved Guds ord), ikke i bokstaven" (v. 28-29).

Når altså Paulus her sier at "ikke alle som stammer fra Israel, er virkelig Israel", så er det akkurat det samme som når et sannhetsvitne i kristenheten i dag sier at det er slett ikke alle som er kristne, fordi om de tilhører kristne forsamlinger. Ikke alle de som tror at Guds ord er sant, er dermed rett troende. "Det er stor forskjell på å tro og å tro" (Luther). Og uansett all den nåde, de hellige sakramentene og gudstjenesten og de dyrebare løftene som kristendommen eier, så er du like lite frelst som en hedning, hvis ikke du er en kristen i din ånd og ditt liv, og altså er en Kristi etterfølger. Det er dette vi skal være klar over når vi leser disse ordene: "Ikke alle som stammer fra Israel, er virkelig Israel".

Både av denne teksten og av mange andre bibelsteder ser vi at det på Kristi og apostlenes dager var akkurat som i vår tid. De som var født, oppvokst og levde i Israel, mente de hadde all rett til å regne seg for israelitter. De ofret ikke en tanke på at Gud er en stor og hellig Gud, som vil eie hjertet og hele mennesket, som ser og gjennomskuer alt hykleri. Og at det derfor kreves en total forvandling av menneskets indre. Når døperen Johannes og Kristus begynte å forkynne "omvendelse", måtte de alltid først nedkjempe denne falske trøsten jødene levde på: "Vi har Abraham til far" (Mat 3: 9, Joh 8: 37, 39 m. fl.). Dette var alltid jødernes tankegang: Er vi ikke Guds folk? Bli ikke vi frelst, hvem skulle da bli det? Det er jo vi, og bare vi som har Guds ord og alle hans sterke løfter. Det er vi som har

gudstjenesten som Gud selv har innstiftet, og loven, paktene og de mange åpenbarelsene av Guds herlighet. Skulle vi bli forkastet? Da måtte jo Herren selv trekke tilbake sine ord og løfter til oss. De ville verken høre eller ta inn over seg det faktum at alle disse løftene, når det gjelder Guds vennskap og evige frelse, bare tilhører dem som er sanne israelitter. Den troende Abrahams åndelige barn.

Akkurat slik går det i dag også. Nesten hvert eneste menneske innenfor kristenheten gjør krav på å være rette kristne, og mener de har del i de kristnes frelsesløfter. I en fullstendig uomvendt og kjødelig tilstand tilegner de seg Guds nådeløfter. Og så griper de etter hvert til så mang en trøst som støtte for sin frelsesgrunn. Det begynner ofte med egne gjerninger, stor rettferdighetssans, humanitær innsats osv. Men etter hvert flytter det over på at de er døpt, er en kristen. Og til sist, ikke minst; at Guds barmhjertighet og nådens løfter er så store. De vil verken høre eller erkjenne at alle disse nådens løfter bare tilhører dem som i omvendelse og tro søker Guds nåde gjennom Kristus, og blir nye mennesker. Måtte vi alle sammen la dette tale til oss!

Herren har fullbyrdet sin dom over jødene. Ikke etter hvordan de tenker - men etter sitt ord. Det samme skal han også gjøre med oss. Uansett hvordan du trøster deg, og selv mener du har fred og salighet, vil Herren til sist komme og dømme deg. Ikke etter dine tanker - men etter sitt ord. Og hvis du da bare er en kristen i det ytre, ikke født av Ånden, blir hans dom at du skal "ikke se Guds rike". At du en gang ble døpt til Kristus, og har opplevd alle hans nådige velsignelser og innbydelser til omvendelse, skal ikke kunne beskytte deg den dagen Herren kommer for å møte deg. Tvert imot vil det bare øke fordømmelsen over deg, fordi du har misbrukt og forkastet all denne nåden. Med all denne nåden har du bare fortsatt i din kjødelige ferd "etter tidsånden i denne verden" (Ef 2: 1-3). Uansett hva vi mener og tenker, så går det til slutt slik Herren taler og dømmer. Og Herren spør bare etter om du har vært en kristen i ånd og sannhet, "for ikke alle som stammer fra Israel, er virkelig Israel".

Med disse ordene bør vi også bli klar over hvor falsk den læren er som vil tilskrive sakramentene en slik kraft, spesielt når det gjelder dåpen, at de sier at det mennesket som en gang er døpt til Kristus, alltid vil ha noe av Guds nåde bevart i sitt hjerte. Her må ingen la seg bedra. Det er sikkert og visst at Gud på sin side er trofast mot sin pakt og sine løfter. Men like sikkert er det at de som er døpt ender i fortapelse, like sikkert som de som ikke er døpt, ja, går til en ennå større fordømmelse, når de som en gang ble tatt opp i Guds nåde, nå i sitt indre er vantro og "to ganger døde". Og hvis noen fra sin dåp er blitt værende i nådepakten, må han da nødvendigvis ha de egenskapene Ånden virker. Der Guds nåde bor, der bor Guds Ånd. Men den stadfester alltid sitt nærvær, virker alltid sitt verk; først og fremst "en ny skapning", som lever og trives i alt det som er av Gud. Deretter er det Åndens verk å drepe det gamle menneske, tukte, lede og oppdra sjelen i Guds nåde, slik at en går en helt annen vei gjennom livet enn hele verden forøvrig. Her tales det ikke om noen fullkommenhet i oss selv - "allesamman äro vi syndare" - men de som er født av Guds Ånd, de er blitt "nye skapninger". De drives av den samme Ånden til å gå en helt ny vei gjennom verden. Og bare de som slik "blir ledet av Guds Ånd, de er Guds barn" (kap. 8: 14). Dette bør vi huske når vi leser ordene: "Ikke alle som stammer fra Israel, er virkelig Israel". Det er ikke alle som er kristne, fordi om de holder seg blant de

kristne. Men denne apostelens viktigste bemerkning innprenter han ytterligere med ennå flere ord.
Han sier: